

РЕШЕНИЕ

№ 720

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9965** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – чл.161 от ДОПК, вр. чл.9б и чл.4, ал.1 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „В.“,[жк], [улица], офис 1, ет.1-ви надпартерен, срещу Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) по чл.107, ал.3 ДОПК № ДПН18-ТД26-11-(5) от 26.10.2018 г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ (ОП) – П. на Дирекция „Общински приходи“ към Направление „Финанси и стопанска дейност“ (ФСД) при Столична община (СО), потвърден с Решение № СФД18-РД28-220 от 14.12.2018 г. на вид директора на дирекция „Общински приходи“ - Столична община, в частта на определения размер на таксата за битови отпадъци (ТБО) за периода 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г., 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. и 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г., общо в размер на 8117.93 лв. главница и 2907.94 лв. лихва за забава.

Въведени са оплаквания за незаконосъобразност на акта поради неспазване на материалноправни разпоредби, поради което размерът на таксата за битови отпадъци не е определен правилно. Искането до съда е за частична отмяна на АУЗ по отношение на размера на ТБО за периода 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г., 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. и 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г., тъй като начислените такси, дължими за 1 бр. контейнер и 1 път седмична честота за процесните имоти за всяка една календарна година от оспорените периоди не се дължат поради непредоставяне на услугата по чл. 62 от ЗМДТ по сметосъбиране и сметоизвозване и предоставяне на 1

брой контейнер.

Ответникът, директорът на дирекция „Общински приходи“ - Столична община, чрез процесуалния си представител, оспорва основателността на жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди оплакванията в жалбата, събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намира следното от фактическа и правна страна:

По делото не е спорно, че с нотариален акт № 194, т.VII, рег.№ 25576, нот. дело 1087 от 26.08.2008 г. и нотариален акт № 140, т.V, рег. № 16967, нот. дело 900 от 16.06.2008 г. жалбоподателят е придобил недвижимите имоти, предмет на производството за установяване на ТБО, а именно: 1.Недвижим имот в [населено място] – м. „Зона за отдих“ деклариран по реда на чл.14 ЗМДТ с вх. №[ЕИК]/27.10.2011 г. с партиден № 7218F33587, представляващ земя – 790 кв. с отчетна стойност 1 259,27 лв. и 2.Недвижим имот с адрес [населено място] – м. „Зона за отдих“, [улица]деклариран по реда на чл.14 ЗМДТ с вх. №[ЕИК]/27.10.2011 г. с партиден № M2309373, представляващ земя 575 кв.м с отчетна стойност 5 434, 60 лв. и сграда с РЗП 275 кв.м. с отчетна стойност 1000 лв., предеклариран с декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/29.05.2018 г. със земя 575 кв. м.

Не е спорно, че дружеството е подало декларация по чл.23, ал.1 от Наредбата на СОС за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО (НОАМТЦУПСО), за спорните периоди от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г., от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. и 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. за броя и вида на съдовете за съхраняване на битовите отпадъци, които ще се използват през годината. За 2015 г. и 2016 г. от страна на дружеството не е подавана декларация по чл. 23 от НОАМТЦУПСО.

В оспорения АУЗД е прието, че имотите попадат в границите на територията на район „П.“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване. Във връзка с подадена от дружеството декларация по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО ТБО е изчислена съобразно отчетната стойност на имотите за предоставен 1 брой контейнер тип „Бобър“ със седмична честота на събиране и извозване 1 път седмично. Компетентността на органите, издали оспорения АУЗД и потвърждаващото го Решение № СФД18-РД28-220 от 14.12.2018 г., е проверена при първоначалното разглеждане на делото по адм.д.№ 784/2019 г. по описа на АССГ, не е спорна и е потвърдена при касационната проверка по адм.д.№ 6718/2020 г. по описа на ВАС, I-во отделение.

Настоящото производство е по реда на чл.226 АПК, след като с решение № 12303 от 06.10.2020 г. по адм.д.№ 6718/2020 г. на ВАС, I-во отделение, е отменено решение № 2246 от 27.04.2020 г. адм.д.№ 784/2019 г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане. Указанията на касационната инстанция касаят отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения относно неизясняване на спора по основното възражение на жалбоподателя за непредоставяне на съдове за събиране на отпадъци, респ. непредоставяне на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване.

По силата на чл.62 ЗМДТ (ред. ДВ, бр. 153 от 1998 г.) таксата се заплаща за услугите по събиране, извозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Размерът ѝ се определя по реда на чл. 66 ЗМДТ за всяка услуга

поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Границите на районите и видът на предлаганите услуги по чл. 62 ЗМДТ в съответния район, както и честотата на сметоизвозване, се определят със заповед на кмета на общината и се обявяват публично до 31 октомври на предходната година (63, ал.2 ЗМДТ). Таксата се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план-сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи за услугите, посочени в чл.66, ал.1 ЗМДТ.

В идентичен смисъл са нормите на чл.18 и чл.19 от НОАМТЦУПСО, уреждащи определяне на размера на ТБО и нейното събиране на територията на СО. По силата на чл.22, т.1 от НОАМТЦУПСО ТБО за нежилищни имоти на предприятията се определя според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване. Съгласно чл.23, ал.1 от Наредбата за определяне на ТБО за нежилищни имоти на предприятията, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване по реда на чл. 22, т. 1, предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез дирекция "Икономика и търговска дейност" декларация по образец (Декларация № 1) в два екземпляра за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината.

В случая не е спорно, че имотите на жалбоподателя попадат в границите на районите, за които СО е организирала предлагането на услугите по чл.62 ЗМДТ. Спорно е определянето на размера на таксата по реда на чл.22, т.1, вр. чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО – според вида и броя на съдовете за съхраняването на отпадъците и честотата на сметоизвозването им. В оспорения АУЗД е посочено, че размерът на ТБО се определя за 1 брой контейнер, предоставен във връзка с декларация по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО в размер на 3.4 на хиляда (за 2013 г. и 2014 г.) и 4 на хиляда (за 2017 г.) върху отчетната стойност на имота + 1340 лв. за 1 брой контейнер.

За предоставянето на спорните контейнери ответникът е представил констативен протокол № КП-13-0005925 от 07.03.2013 г. и констативен протокол № КП-17-0011686 от 04.04.2017 г., по отношение на които по искане на жалбоподателя е открито производство по оспорване по реда на чл.193, ал.1 ГПК. Твърдението на жалбоподателя е, че протоколите не са подписани от негови представители, поради което не удостоверяват реалното предаване на съдовете за БО. Съдът приема оспорването за доказано, поради което посочените доказателства не следва да бъдат кредитирани. Становището на ответника, изразено в писмо на Столичен инспекторат рег. № ССИ19-ВК08-2257-4 от 05.11.2019 г. (л.403-404), е за липса на приложени пълномощни на лицата, подписали оспорените протоколи. При твърдение на жалбоподателя, че посочените в протоколите лица И. С., И. И. и С. М., не са негови служители или пълномощници, и при непредставяне на доказателства за противното, е дължим извод, че на жалбоподателя не са предоставени контейнери, респ. размерът на ТБО за спорните години не следва да бъде определян по реда на чл.22, т.1 и чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО – според вида и броя на предоставените съдове за БО, тъй като такива изобщо не са предоставени. В този смисъл е и становището на Столичния инспектор – при извършена проверка е установено, че фирмата ползва по оперативен план 2 броя съдове на общо основание, а не лично предоставени по декларация по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО.

Изложеното е основание за определяне на размер на ТБО на основание чл.26 от

НОАМТЦУПСО - пропорционално в промили на база отчетната стойност на имотите за предоставените услуги.

Тези стойности са изчислени в съдебно-техническа експертиза от 27.02.2020 г. в частта на въпросите, поставени от жалбоподателя, която съдът кредитира като компетентно изготвена и съответстваща на писмените доказателства по делото съобразно данните, че имотите се намират в границите на район „П.“ - СО, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване. Така, за имот с партиден № 7218F33587 ТБО е както следва: за 2013 г. – 4.28 лв. главница и 2.12 лв. лихва за забава, за 2014 г. – 4.53 лв. главница и 2.02 лв. лихва за забава и за 2017 г. – 5.04 лв. главница и 0.58 лв. лихва за забава, а за имот с партиден № M2309373 - за 2013 г. – 21.88 лв. главница и 11.64 лв. лихва за забава, за 2014 г. – 20.46 лв. главница и 8.74 лв. лихва за забава и за 2017 г. – 21.74 лв. главница и 2.64 лв. лихва за забава. Над тези стойности установените с АУЗД размери на ТБО – главница и лихва за забава следва да бъдат отменени. Според поясненията на вещото лице, дадени в о.с.з. на 06.11.2019 г. оспореният акт е пълен с фактически грешки – грешки при нормативите и при математическите изчисления (л.405-406). Съдът също намира правните мотиви на акта за неясни и взаимно противоречиви, тъй като в него е посочено, че размерът на ТБО са определя на основание чл.23, ал.1 и чл.26 от НОАМТЦУПСО. Последната разпоредбата се прилага „извън случаите на чл.23 и чл.24“, т.е. когато не е налице основание за приложението на последните.

По изложените съображения и независимо от наличието на подадена от задълженото лице декларация по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО, съдът намира, че в размера на таксата не следва да се включва стойността на услугата по чл.22, т.1 от НОАМТЦУПСО – за 1 брой контейнер тип „Бобър“.

Видно от съответните Решения на СОС № 644/20.12.2012 г. за 2013 г., № 702/19.12.2013 г. за 2014 г. и № 816/22.12.2016 г. за 2017 г. размерът на ТБО за предприятията за 1 съд за 1 година при честота на извозване 1 път седмично е 1340 лв. (л.281, 289 и 293). При липса на доказателства за предоставени на жалбоподателя съдове за БО в размера на таксата не следва да се включва сумата от 1340 лв. По тази причина съдът не кредитира СТЕ от 27.02.2020 г. в частта по задачите, поставени от ответника.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят изцяло сторените в производството за три съдебни инстанции разноски, както следва: 50 лв. държавна такса за производството пред АССГ, 88.33 лв. държавна такса за производството пред ВАС, 700 лв. адвокатско възнаграждение и 350 лв. – депозит за вещо лице, общо 1188.33 лв. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, предвид, че същото е под минималния размер по Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора за три съдебни инстанции. Съдът намира, че следва изцяло да присъди сторените от жалбоподателя разноски с оглед искането му за частична отмяна на акта относно сумата от 1340 лв., изразено в писмените му бележки от 09.03.2020 г. и от 27.01.2021 г.

По изложените съображения и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд София-град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], Акт за установяване на задължения по декларация по чл.107, ал.3 ДОПК № ДПН18-ТД26-11-(5) от 26.10.2018 г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ – П. на Дирекция „Общински приходи“ към Направление „Финанси и стопанска дейност“ при СО, потвърден с Решение № СФД18-РД28-220 от 14.12.2018 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ - Столична община, в частта на определения размер на таксата за битови отпадъци, както следва:

за имот с партиден № 7218F33587 за 2013 г. – за разликата над 4.28 лв. до 1344.28 лв. главница и над 2.12 лв. до 709.20 лв. лихва за забава, за 2014 г. – за разликата над 4.53 лв. до 1344.53 лв. главница и над 2.02 лв. до 572.78 лв. лихва за забава и за 2017 г. – за разликата над 5.04 лв. до 1345.04 лв. главница и над 0.58 лв. до 162.89 лв. лихва за забава;

за имот с партиден № М2309373 - за 2013 г. – за разликата над 21.88 лв. до 1361.88 лв. главница и над 11.64 лв. до 718.49 лв. лихва за забава, за 2014 г. – за разликата над 20.46 лв. до 1360.46 лв. главница и над 8.74 лв. до 579.65 лв. лихва за забава и за 2017 г. – за разликата над 21.74 лв. до 1361.74 лв. главница и над 2.64 лв. до 164.93 лв. лихва за забава.

ОТХВЪРЛЯ оспорването в останалата част.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА – Дирекция „Общински приходи“, [населено място], [улица] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „В.“,[жк], [улица], офис 1, ет.1-ви надпартерен, на основание чл.161, ал.1 ДОПК сторените в производството разноси в размер на 1188.33 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: